

A magyar nemzet megmaradásához újra egy Szent István kellene

Szent István első királyunk legnagyobb érdeme nemzetünk szempontjából az volt, hogy belátta: a magyar nemzet csak úgy maradhat fenn a Kárpát-medencei új hazájában, a keresztény államok gyűrűjében, ha népe is felveszi a kereszténységet.

A fennmaradás érdekében tehát Szent István tűzzel-vassal térített a keresztény hitre. Népünknek valójában megvolt a saját hitvilága, amiről igen keveset tudunk. Szent István mégis úgy mérlegelte, hogy fontosabb a nemzet megmaradása, mint régi hitének megőrzése - azaz, amikor felmerült a kérdés, hogy az ősi hit-e mindenáron vagy a nemzet, ő a nemzetet választotta. Azóta bizony eltelt egy egész évezred. A magyar nemzet még megvan, körülöttünk a keresztény államok is. A körülmények azonban lényegesen megváltoztak. Szinte minden lélegzetvételünkkor előttünk a kérdés, nem is az, hogy megmaradunk-e, hanem az, hogy meddig? István király receptje, úgy látszik, nem örök időkre szól. Ő az akkori körülményeket vette (vehette) figyelembe és aszerint cselekedett. Most ugyanis másról van szó: elfogyunk, mert nem szaporodunk. Vajon ennek feltétlenül így kell lennie? Nézzük ezt a folyamatot tehetetlenül, míg más nemzetek a túlszaporodással küzdenek? Biológiaiag nagyjából ugyanazok vagyunk. Hát miért épp mi legyünk azok, akik elveszünk, amikor a bolygónkat már túlnépesítik az emberek. Tragikus helyzetünket nincs okunk elfogadni, hanem radikális megoldást kell találni. Vannak nálunk kisebb nemzetek is, ők sem a kivészésüket latolgatják.

A körülöttünk levő európai államok úgyszintén hasonló problémával küzdenek. Nemzetük szaporulata csökkenőben van. Ezt a problémát adminisztratív úton, törvényekkel és pénzzel próbálják megoldani. Magyarország is ezzel próbálkozik. Ez pozitív törekvés, de úgy hiszem, túlságosan el vagyunk késve, hogy csupán ilyen eszközöket alkalmazzunk. Ezekkel csak javítani

lehet helyzetünkön, de radikális, kielégítő megoldást nem várhatunk. A magyarok helyzetét csak egy robbanásszerű szaporodás mentheti meg. Miért? Azért, mert a környező államok, nemzetek intézkedései is hozhatnak némi változást, és ha mi is csak ugyanazt csináljuk, mint ők, akkor továbbra is ott leszünk, ahol vagyunk. Kiemelkedést nem várhatunk és nem fogjuk tudni uralni még saját hivatalos térségünket sem, nemhogy a határon túliakat. Késésben tehát egyenlők vagyunk, és az a nemzet fog felszínen maradni, amely leghamarabb mer és tesz is lényeges lépést egy robbanásszerű szaporodás érdekében. Ez persze nem egyszerű dolog. Itt volna most szüksége nemzetünknek egy újabb, bölcs Szent Istvánra, aki megintcsak felmérné: mi a fontosabb számunkra, hitünk vagy nemzetünk? Miért mondom, hogy **hitünk** (vagy nemzetünk)? Azért, mert a hitnek, a nemzet vallásának van legnagyobb lélekformáló ereje, és most nemzetünknek erre volna a legnagyobb szüksége.

A gyermekáldás nem anyagiak, hanem a lelki hozzáállás függvénye.

Hogy számbeliileg gyarapodjunk, gyermekeknek kell születniük. Ez pedig nem anyagi jólétünk függvénye, hiszen akkor a gazdag államok, nemzetek túlnépesednének, a szegények viszont nem szaporodnának. Látjuk azonban, hogy a gyakorlatban ez inkább fordítva van. **A radikális megoldást tehát máshol kell keresni, és pedig a nemzet szaporodóképes generációjának a gyermekvállaláshoz való lelki hozzáállásában. Ezt a lelki hozzáállást kell tehát pozitív irányba, a leghatásosabb eszközökkel, átformálni és megtartani.** Ez nem lehetetlen. A történelemben láthattuk, hogy népeket háborúra, áldozatokra, forradalmakra lehetett lelkileg felkészíteni és buzdítani, hát miért ne lehetne felkészíteni arra, hogy a gyermek nem teher, a gyermeket nem „vállalni” kell, hanem a gyermek az jön, és életünk velejárója. Ahogyan én vagyok, van a

gyermekem is, és együtt létezem vele. Nem lehet tehát az anyagi és más kalkulációk tárgya. Ha a háborúban, forradalmakban népünk sokszor eljenezve rohant a halálba, veszítette el vagyonát, vállalta a kockázatot és a szegénységet, akkor fel kell fednünk, mi az oka annak, hogy nem akarjuk vállalni, hogy esetleg több falatot kell majd megosztanunk saját gyermekeinkkel. Itt valami nincs rendben!

Vallási hozzáállásunkkal van baj, erre vallásunk, illetve vallási szervezeteink működésében kell keresnünk a választ, vagy legalább az okokat. Nem is a keresztény tanokkal van baj, hanem a keresztény egyházak működésével. Az igaz, hogy ezek az egyházak mind hangosabban kelnek ki például az abortusz ellen, jelezvén, hogy mennyire szívügyük a szaporodás és az ötödik parancs, hogy ne ölj, de vajon eleget tesznek-e abban az irányban, hogy a nem kívánt magzatok már eleve kívánatosak legyenek, hogy a nem kívánatosat kívánatosá tegyék. Talán nem érezzük, hogy a hangsúlynak a „kívánt”-on kellene lennie. Akkor ugyanis számbelileg is, és így fontossági szempontból is, a nem kívánt magzatok problémája másodlagos helyet kapna és nem a figyelem lényegről való elterelésére szolgálna. Ehhez azonban már tenni is kellene valamit. Akcióba lépni, tanítani, buzdítani, bátorítani, ha kell, segíteni és nemcsak tiltani. Egyházaink viszont, úgy érzem, túlságosan elkényelmesedtek. A hierarchikus felépítésük ugyan megvan, de nem jön felülről az utasítás, az erő, a szervezet inkább önmagával van elfoglalva. Templomaink panganak, igencsak üresek. Egyszer Brazília és Argentína határán lévő erdőszélességben talákoztam egy német ajkú pappal, aki az ott élő indiánok táborában élt, hogy tanítsa, hitre térítse őket. Itthon viszont hatalmas templomaink szomszédságában nem szólítjuk meg az utca túloldalán élő már megkeresztelt híveinket, hogy hallgassák meg a vásár-

napi prédikációt. Az a fontos, hogy ma még vannak bejegyzett keresztényeink, de hogy holnap már nem lesz kit keresztelni, az nem lényeges? Mert hát hiába a prédikáció a sokasodásról vagy akár az abortuszról is, ha ezt a prédikációt nem a fiatal, szaporodóképes generáció hallgatja. Itt is kellene és lehetne tenni valamit, ha már az indiánok őserdejében és az afrikai törzsek között van értelme hittéríteni.

Nem a Szent István által terjesztett - felvetett keresztény hitem ellen akarok lázadni. Nézzünk szét azonban olyan nemzeteknél, amelyek más hitből merítik az erőt és az útmutatást, és gyermekeik naponta, mint valami élő folyam, öntik el az utcát, amikor jönnek ki az iskolából. Megdöbentő ez a látvány és elgondolkoztató.

Megvan tehát erre a recept - az útmutatás és a példa is. Kérdés azonban, hogy a keresztény egyházak képesek lesznek-e megtenni az első lépéseket ezen az úton, hogy behozzák az óriási lemaradást. Hol akkor a kiút? És van-e egyáltalán kiút egy robbanásszerű szaporodás irányában? Szerintem van. **Ahogy Szent István vallást váltottott annak idején nemzetünkkel a megmaradás érdekében, úgy kellene most is cselekedni, ha nem is vallást, hanem szemléletet váltatni. Továbbra is ugyanazt az Istenünket imádkozhatnánk (hogy ne lenne lelkiismeret-furdalásunk), csak másképpen, mint eddig, és a gyermekáldást nem tehernek, illetve terhességnek neveznénk, vagy legalábbis nem úgy élnénk meg. Nekünk magunknak kell belakni térségünket a nemzet megmaradása érdekében.** Együttesen hozzájárulni a szemléletváltáshoz a vallásnak, a hitnek és természetesen az egész közösségnek az erejével. Ehhez közös cselekvési stratégia szükséges. Ez nagyon bátor lépés volna, de talán idejében hozná meg a gyümölcsét.

Óbecse, 2012. augusztus

